

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 169/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Elenou Lalíkovou, advokátska kancelária, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03 po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 215/2013 z 18. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████, a ██████████, ██████████
(ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátska kancelária, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03 (ďalej len „namietané konanie“) po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 215/2013 z 18. júla 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú účastníkmi namietaného konania, a to na strane odporcu, kde sa konanie začalo na základe návrhu podaného okresnému súdu 19. decembra 2003.

3. Sťažovatelia argumentujú, že v namietanom konaní postupom okresného súdu došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Sťažovatelia v sťažnosti dôvodnia, že *„aj napriek dvom nálezom ÚS SR predmetná vec ešte nie je právoplatne skončená a zrejme ani skončená tak skoro nebude. Na poslednom pojednávaní konanom 5. 10. 2017 okresný súd síce vyhlásil rozsudok, ktorým sťažovateľov zaviazal zaplatiť titulom zhodnotenia sumu 466.313,50 EUR s 12,5 % úrokom z omeškania od 19. 12. 2003 do zaplatenia žalobcovi, pričom vôbec neprihliadol na započítaciu námietku v uvedenej sume, spočívajúcej v hodnote užívania reštauračného zariadenia v Starom Meste, za ktoré žalobca neplatil od roku 2003 až do roku 2013, kedy priestory musel vypratať, ale do dnešného dňa jeho písomné vyhotovenie sťažovateľom nedorušil. Vzhľadom na uvedené má zrejme okresný súd veľké problémy pri jeho odôvodnení, lebo je už prima facie zjavne nezákonné, keď sa vôbec nezaoberal započítacou námietkou sťažovateľov.“*

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd rozhodol o ich sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 215/2013 z 18. júla 2013, priznal im tiež primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 €, a to každému z nich, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 215/2013 z 18. júla 2013.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

10. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, III. ÚS 355/2012). Ústavný súd preto v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

11. Je nepochybné, že namietané konanie vo veci sťažovateľov bolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu skončené, a to na základe vydania meritórneho rozhodnutia – rozsudku z 5. októbra 2017. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov týkajúcu sa skutočnosti doručenia označeného meritórneho rozhodnutia, ústavný súd ju hodnotí ako neopodstatnenú, konštatujúc, že nezistil prietahy pri doručovaní predmetného rozhodnutia. Z obsahu súvisiaceho súdneho spisu totiž vyplýva, že k doručeniu rozsudku okresného súdu právnomu zástupcovi sťažovateľov došlo 8. januára 2018, keď bol rozsudok expedovaný 2. januára 2018, teda presne v posledný deň regulárne predĺženej lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozhodnutia, ktorú v súlade s § 223 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov opatrením z 26. októbra 2017 predĺžil predseda okresného súdu.

13. Ústavný súd konštatuje, že si okresný súd z hľadiska požiadavky odstránenia stavu právnej neistoty svoju úlohu v rámci prvostupňového konania splnil vydaním meritórneho rozhodnutia, pričom v ďalšej fáze konania je úloha nastolenia stavu právoplatného rozhodnutia prenesená na nadriadený súd, ktorého povinnosťou je rozhodnúť o odvolaniach účastníkov konania v súlade s garanciami vyplývajúcimi z čl. 48 ods. 2 ústavy a z čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda bez zbytočných priet'ahov.

14. Sťažovatelia, ktorí sa domáhajú ochrany svojich označených práv vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu, sa so svojou sťažnosťou na ústavný súd obrátili v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú a ďalšími sťažovateľom uplatnenými nárokmi sa už ďalej nezaoberal.

16. Nad rámec ústavný súd dodáva, že uvedené rozhodnutie ústavného súdu nepredstavuje procesnú prekážku, ktorá by v budúcnosti bránila sťažovateľom obrátiť sa na ústavný súd so sťažnosťou, ak by v prípade potenciálneho vrátenia veci sťažovateľov nadriadeným súdom okresnému súdu dochádzalo podľa vedomia sťažovateľov k zbytočným priet'ahom.

17. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2018